

öyküleriniz şiirleriniz

Uzayda Yolculuk

Her şey kendi halindeyken,
Doğdu bir gezegen.
Hayatımız böyle değişti,
İyi ki doğdun gezegen!

Uzaya ulaşmak istedim,
Hep uzak kaldı benden.
Sana yetişmek istedim,
Bir türlü yakalayamadım.

Keşke yakın olsaydı evren,
Seni doya doya yaşasaydım.
Ah! Bir bilsen nasıl merak ederim,
İçindeki o güzel yıldızlarını.

Ama bir gün sana ulaşacağım,
Çünkü bir astronot olacağım.
Senin için ve sana ulaşmak için
En kolay ve en yakın yolu bulacağım.

Dicle Rojda Tasman

5. sınıf

Barış Gezegeni

Yıllar önce çevresine yemyeşil ışıklar saçan bir barış gezegeni yaşıyordu. Uzayın derinliklerinde yıldız kardeşleriyle birlikte olmaktan dolayı çok mutluydu. Bu gezegenin en büyük zevki, dünyada yaşayan çocukların cıvıltılarını, nehirlerin şırıltısını dinlemek, çiçekleri, dağları, tüm güzellikleri izlemektir. Dünyada da insanlar kardeşçe ve mutlu yaşıyorlardı. Ancak bir gün ne olduysa oldu, yeryüzünde sevginin yerini öfke ve şiddet aldı. İnsanlar, birbirleriyle anlamsızca savaşıyorlardı. Çocuklar bir hiç uğruna ölüyorlardı. Fabrikalara, kimyasal atıklarını denizlere akıtıyor, ormanlar bilinçsizce yakılıyor ve doğa yavaş yavaş yok oluyordu. Gezegen,

olanlara bir anlam veremiyor ve çok üzülüyordu. İyiliğin yerini kötülük, barışın yerini savaş almamalıydı. O gece, henüz insanların kirletemediği, palmiyelerle dolu bir adanın kıyısından yavaşça denize süzülürdü. Ertesi sabah insanlar yemyeşil barış ışıklarıyla uyandılar. Artık kalpleri mutlulukla doluydu. Dünya bir başka güzeldi. Savaşların ne kadar anlamsız olduğunu anladılar. Bu barış ışığını sonsuza dek korudular. Barış gezegeni de denizin derinliklerinde insanlara yeniden barışı getirmenin mutluluğuyla yaşamına devam etti.

S. Melih Bayazıtlı

Ankara Üniversitesi İÖÖ/3-A/Çankaya/Ankara

İssiz Adada

Gecenin karanlığı bürüdü çevreyi,
İssiz bir adadayım,
Palmiyelerle kaplı.
Tüm benliğimle doğayla birleşmiş durumdayım.
Yanıbaşımda Ay'ın ışıklarıyla süslenmiş deniz.
Mehtaplı bir gökyüzü...
En sevdiğim gezegenimi düşünüyorum şu an!
Ve gökyüzünden bana doğru bir ışık yaklaşıyor,
Nokta şeklinde.
Önce ürküyorum,
Kaçmaya çalışıyorum; ama hayır!
Bu da neydi?
Çevresinde halkaları olan bir gökcismi,
Biraz daha yaklaşıyor ve onu tanıyorum;
Bu benim gezegenim, Satürn'üm!
Artık deniz Ay'ın ışığıyla değil,
Satürn'ümün mavi-yeşil ışıklarıyla bezenmiş durumda
Ve ışıktan bir yol iniyor ayaklarıma kadar,
Basıyorum...
Şimdiye kadar duymadığım bir his,
Hiç farketmediğim bir sıcaklık yayılıyor içime.
İliklerime kadar işliyor.
Bir süre böyle duruyorum.
Sonra Satürn'ün hüzünlü sesi geliyor kulağıma:
"Gitmem gerek!" diyor.
Ayağımın altındaki yol kayboluyor bir anda.
Satürn tekrar gökyüzündeki halini alıyor.
Ona sevgiyle bakıyorum.
Ve tüm canlılara sevgiyle bakıyorum artık.
Ama yine yapayalnızım
İssiz adada palmiyelerle...

Öznur Ege

Cumhuriyet İÖÖ/7-D/Aydın

Öyküleriniz Şiirleriniz

Pelikan Kuki

Merhaba! Ben Pelikan Kuki! Size değişik gelebilir ama ben bir pelikanım. Annem, babam ve ben bir hayvanat bahçesinde yaşıyoruz. Ben hayvanat bahçesinde dünyaya geldim. Keşke doğada dünyaya gelseydim. Çünkü hayvanat bahçesi çok sıkıcı, küçük ve kapalı. Bazı çocuklar taş atıyor ya da kötü yiyecekler veriyor. Doğada yaşamayı isterdim. Doğada yaşayanların uçabilmeleri için genişçe bir alanları var. Benimse küçük bir hapisanem var. Onlar, sulara girip çıkıp istedikleri gibi oynuyorlar, su içiyorlar. Bense fışkıyelerden çıkan suları içmek zorundayım. Onlar istedikleri her yere gidebiliyorlar. Bense hiçbir yere gidemiyorum. Onlar, uçarak ve macera yaşayarak balık tutarlar. Ama ben görevlilerin verdiği yemeğe mahkûmum. Uzun sözün kısası, benim düşlediğim özgürlük! Ama onlarınki gibi bir özgürlük!

Meryem Keskin

Gazi Paşa İÖO/8-A/Aksaray

Pelikan

Ben bir pelikanım. Adım Pola. Daha önce güzel bir ormanda yaşıyordum. Orman, yemyeşil zümrüt gibiydi. Çok güzel çiçekler vardı. Arkadaşlarımla çok güzel zaman geçiriyorduk. Ormanın kenarındaki denize dalıp balıkları yiyorduk. Masmavi gökyüzünde uçma yarışı yapardık. En güzel balığı armağan olarak birinciye verirdik. Günlerden bir gün denizde iki gemi çarpıştı. Denizin üzeri siyah oldu. Balık yakalamak için denize daldığımızda biz de siyah olduk. Sonra yardımsever insanlar bizi kurtardılar. Deniz kirlendiğinden, yiyeceklerimiz de kirlendi. Bunun üzerine bizi bir doğal parka yerleştirdiler. Orada da aynı ormandaki gibi bir yaşam alanı vardı. Burada en hoşuma giden,

yiyeceklerimizin ve suyumuzun havaya fırlatılmasıydı. Ben suyun karşısına geçip ağzımı açıyorum. Kıyısında yaşadığımız denizin temizlenmesini ve yuvamıza geri döneceğimiz günü özlemle bekliyoruz.

Ahmet Gökkoca

Atatürk İÖO/2-A/Gülek/Tarsus/Mersin

Pelikan Uçuyor

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde bir pelikan varmış. Pelikan, küçük bir yavruymuş. Bir türlü uçamıyormuş. Günün birinde pelikana bir umut gelmiş. Uçmak istemiş, uçayım derken ağaçtan düşmüş. Sonra yeniden ağaca tırmanmış. Pelikan, uçamadığı için çok üzülmüş. Çünkü öbür kuşlar uçarmış. Ancak bir tek pelikan uçmazmış. Öbür kuşlar pelikanla alay ederlermiş. Pelikan tekrar uçmayı denemiş. Ama bu kez yavaş yavaş uçmuş. Çok da sevinmiş. Her geçen gün daha iyi uçmaya başlamış. Pelikan, çok daha sevinmiş. Hatta diğer kuşlardan daha iyi uçmaya başlamış.

Hayriye Aksay

Dr. Nilüfer Mustafa Özyurt İÖO/5-A/Nizip/Gaziantep

Su

Küçükken en çok istediğim şey, hayvanat bahçesine gitmekti. Hayatımda iki ya da üç kez hayvanat bahçesine gittim. En son gittiğimde, bir pelikanın kafesinden çıkmak için çabaladığını gördüm. O zaman bana bu çok saçma gelmişti. Pelikanın orada rahat olduğunu düşündüm. Ne de olsa yemeği, suyu ayağına geliyordu. Pelikan, bana "yanıma gel" dercesine bakıyordu. Onun yanına gittim. Ben ona gülümsüyordum, o ise mutsuzdu. Bana "Benim burada mutlu olduğumu düşünüyorsun değil mi?" diye sorunca çok şaşırdım. Gerçekten de öyle düşünüyordum. Başımı sallamakla yetindim. "Neden bir kafesin içinde mutlu olayım ki?" Burada tek sevdiğim şey su. Su olmasaydı benim burada yaşama isteğim olmazdı." dedi. O anda ona hak verdim. Bu, ona karşı yapılmış bir haksızlıktı. Biz dışarıda her şeyi yaparken, o burada yalnızca suyla yetiniyordu. O günden sonra tüm kafes hayvanlarına hak verdim. Kim kafeste yaşamayı ister ki?

Meltem Dindar

Ordu AnadoluLisesi/Hazırık D/Ordu